

Обичам България

Плана планина - между природа и история

Простряла висините си между две от най-известните на всеки българин планини Рила и Витоша, Плана планина радва човешкото око с обширни поляни, пръснати по многото ѝ възвишения, редуващи се с внушителни гори и пресечни терени. Всеки, който реши да опознае тихата ѝ природа и да почувства сгушената ѝ в кротост атмосфера, ще се срещне с кътчета от нейното величие, притаили в себе си немалко българска история.

На 30-ина километра от София, дълго време смятана за продължение на Витоша, Плана планина е гостоприемно място, предпочитано от много туристи, въоръжени с велосипеди или просто с желанието да прекарат спокойни часове сред тишина и уют, така далечни на живота в големия град. След с. Железница планината сякаш започва да разкрива своята самобитна красота: отклонението от пътя, минаващ покрай мотел „Брезите“ и насочващ се към Самоков, въвлича човека в приятно и вдъхновяващо приключение. Той става свидетел на все по-сгъстяващи се широколистни и иглолистни гори от двете страни на асфалтираното шосе, което не след дълго го извежда до първите махали на селото, носещо същото име - Плана. Пръснати на далечни един от друг хълмове, махалите на селото изглеждат като в плен на обкръжаващите ги гори или поляни. Всяка от тях носи име, което идва от живелите там преди много години фамилни родове. Най-високото място в планината - връх Манастирище (1337.4 м), крепи традицията всяка година на поляната на върха да се провежда събор. Точно там, потънал в покой, се издига мъничък параклис, за който кореняците жители на селото твърдят, че е издигнат върху древно тракийско светилище. Сякаш в подножието на върха стърчат останките на крепостта Урвич - една от последните български твърдини, паднала под силата на османското нашествие и отворила пътя му към София.

Недалеч от селото, в дебрите на планината, се намира наземна станция за сателитни връзки, заобиколена от обширно поле, сред което има и база за езда. Ако човек реши да пристъпи в дебрите на горите и да опита да ги обиколи, ще се натъкне на малки кътчета за отдых, приспособени в ниските ѝ части, обособени около каменни чешми. Дори аз, който имам това красиво кътче от България за свой втори роден дом, не спирам да се учудвам колко малко всъщност знам за него и какво ли още не съм успял да зърна от неговата тайнственост.

Борислав БЕЛДЕВ

